

Dokaz.

V indijemem mestu Delhi so pripeljali pred nedavnim pred sodnika moža, kateri je bil obdolžen, da se je izdajal kljub prepovedi za fakirja ali čudodelnika in je izvajal tujcem s predstavami denar. Obtoženi tudi pred sodnikom ni zgubil ravnodušja in je venomer ponavljal: »Gospod, jaz nisem goljuf!« Na ta ponovno enaki zagovor ga je nadržal sodnik: »Dokaži, kaj znaš!« Fakir se je ponižno zgrudil na tla. V trenutku, ko ga je hotel sodnik obsoditi, je nenkrat zakričal. Tik pred njim, po sredini mize se je zvijala s sikanjem najstrupenejša kača kobra. Paznika, ki sta znala, da s to golaznijo ni šale, sta ostala pri nenadnem pogledu na kačo čisto mirna. Eden od paznikov se je slednjič neopazeno splazil do mize in je zamahnil po kači s sabljo. Z udarcem sablje je spravil vse predmete na mizi v nered, kobra pa je zginila brez vsake sledi. Tudi obtoženega fakirja ni bilo nikjer. Še isti dan je prosil sodnik za daljši dopust.

Najhitrejša letalo

gradijo sedaj na Angleškem. Aeroplan bo lahko vzel s seboj 56 potnikov s prtljago ali 3500 ton tovora ali 250 tisoč pisem in zavojev.

Največ ločitev zakonov

so ugotovili v petem letu skupnega življenja. Leta 1933 je bilo med 42.435 ločenimi pari samo 93 v prvem letu zakona. 1035 parov se je pustilo ločiti v drugem letu, 2384 v tretjem letu, 3533 zakonov je bilo ločenih v petem letu. Druga statistika dokazuje, da je polovica ločenih parov brez otrok.

V Ameriki

so se lotili v najnovejšem času res svojevrstnega rekorda. Gre namreč za to, da prepelje kdo čim več niti skozi šivankino uho. Pri tem poslu je uspelo nekemu Kalifornijčanu, da je vtaknil v uho ene šivanke 73 niti.

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

Plamen je švignil skozi streho in osvetlil gozd okoli koč. Na robu jase so opazili presek v gozdu, tja so pohiteli, našli drčo in se spustili po njej. V nekaj minutah so bili pri reki.

Iz gozda so se čuli glasovi.

»Prihajajo —!« je prislulnil cornel. »Brž si poiščimo čoln, pa proč odtod!«

Blizu splavišča so našli v mirni vodi tri čolne, po indijansko iz skorje narejene in s smolo zalite. Za štiri je bilo v vsakem prostora.

Nemudoma so se spravili nad nje.

»Sedli bomo v enega, dva pa privezali in vzeli s seboj, da nas ne bodo mogli zasledovati.«

Prijeli so za vesla in odrinili. Veslači so zasukali čoln po reki navzgor.

»Ne!« je odkimal cornel in prijel za krmilo. »Navzdol!«

»Zakaj? Saj pojdemo vendar globlje na zapad, v Kansas, na zborovanje trampov —!«

»Vsekakor. Pa Old Firehand bo gotovo zvedel za naše namene in —.«

»Kdo mu jih bo neki izdal?«

»Ne pozabi na ujetnike! Izpraševal jih bo in gotovo izsilil iz njih vse, kar vejo o mojih namerah. Jutri bo iskal našo sled ob reki navzgor.«

Mi pa pojdemo navzdol. Zmešali mu bomo sled.«

»Misli na veliki ovinek!«

»Ne bo prevelik. Veslali bomo do prve prerije, jutri prispemo. Tam potopimo čolne in si ukrademo v najbližnji indijanski vasi tonje pa se obrnemo nazaj na sever. V enem dnevu dohitimo zamudo, rafterji pa bodo zaman iskali za nami.«

Pluli so v senci brege, dokler je še segal svit požara do njih, pa krenili na sredo. Naglo jih je odnesel tok navzdol in tudi veslali so na vso moč.

Westmani in rafterji so medtem hiteli po gozdu, požar so zagledali že od daleč. Ko so prispeli na jaso, je bila že vsa loča v plamenih. Seveda so letele krepke besede in kletvice za tramp, pomagati pa se ni dalo več, na gašenje ni bilo misliti.

Old Firehand jih je tolažil.

»Misli sem si, da vam bo cornel eno zagodel —! Pa ni se vam treba preveč jeziti! Če sprejmete predlog, ki vam ga bom sedajle ponudil, dobite delo in tak bogat zaslužek, da izlahka nadomestite izgubo! O tem še bomo govorili. Zaenkrat poglejmo, ali smo sami in ali ni morebiti kateri lopovov ostal kje v gozdu.«

Natančno so preiskali okolico, pa niso našli ničesar sumljivega. Zbrali so se spet pri goreči koči in posedli krog Old Firehanda. Ujetnike so položili v stran, da niso slišali, kaj se pogovarjajo.

»Predvsem, prijatelji,« je začel Old Firehand, »mi obljubite s častno besedo, da ne bodete izdali, kar vam bom povedal, pa če bi tudi ne sprejeli mojega predloga! Vem, da ste pošteni ljudje, ki se lahko zanesem na njihovo besedo.«

Segli so mu v roko in obljubili. Old Firehand je pomišljal, gledal rafterje s svojimi sinjimi očmi, kot da jim misli brati na dnu duše, pa počasi začel:

»Ali pozna kateri izmed vas planinsko vodovje gori v Skalnem gorovju, ki mu pravijo Srebrno jezero?«

»Za ime vem,« je pravil eden in drugi drvar, »pri jezeru pa še nisem bil.«

Le Droll je rekel:

»Poznam jezero in tudi videl sem ga že.«

»Dobro! Nič ne de, če še niste bili pri jezeru. Jaz sem bil že večkrat tam gori in sem našel marsikaj.« Pomolčal je in spet pogledal po rafterjih pa nadaljeval:

»Jezero leži sredi nedostopnih skalnih sten, po ozkih, mračnih soteskah se pride do njega. In v ska-

lovju tistih sotesk so skrite izredno bogate žile, polne plemenite rude. Več takih žil sem našel.

In sklenil sem, da bom tisto bogastvo dvignil. Poiskal sem si izkušenega strokovnjaka, rudarskega inženjerja, z menoj pojde, da pregleda najdišče in zasodi, ali bi se dalo izkoristiti in ali bi se izplačalo, da se porabi vodna moč za kopanje. Po mojem mnenju bi bil tam gori potreben veleobrat, ne samo za pridobivanje rude, ampak tudi za odvoz. In ker je za tak obrat treba mnogo delavskih moči, bi se moral urediti tudi velikopotezen dovoz živil in vobče vse, kar spada k takemu obratu. Pa kakor rečeno, inženjer bo zasodil, ali bi se tak obrat v velikem izplačal. Mislim pa, da se bo.

Zaenkrat sva namenjena z inženjerjem v gore, da si pogledava položaj. Pot je nevarna, saj gre po najdivjejših krajih zapada. Potreboval bi četo izkušenih ljudi, ki bi nas spremljali. In prav posebno pa bi jih potreboval, ko se bo obrat začel.

In za tak posel se mi zdite vi, prijatelji, najbolj pripravi. Zapad poznate, pogumni ste, vajeni ste naporov in pomanjkanja, ki ga je treba tvegati v divjini. Vabim vas, pridružite se mi! Pustite zaenkrat drvarenje in jezdite z menoj k jezeru! Dobro vas plačam, se razumel!»

Old Firehandovo vabilo je vzbudilo živahno zanimanje. Vsi so bili kar navdušeni. Nevarno bi sicer bilo, to so vsi priznavali, naporno pa ne posebno. Drvsko delo pa je naporno in brez nevarnosti tudi ni.

»Lepa ponudba!« je hvalil stari Blenter. »Sijajna ponudba —! Kako rad bi šel z vami, kako rad —! Ne radi plačila, saj zaslužimo hvalabogu pri drvarenju tudi, pač pa radi doživljajev, ki so takó čisto po mojem okusu. In pa ker bi bila za mene izredna čast, da bi smel spremljati slavnega Old Firehanda. Ampak — ni mogoče!«

»Zakaj ne? Saj ste rekli spodaj pri vodi, da bi radi šli z menoj!«

»Da! Pa tistikrat sem mislil, da pojdete za cornelom. On je tisti, ki ga moram najti, za njim moram! Mojo srečo mi je uničil, maščevali se moram, ne smem več izgubiti njegove sledi. Če grem z vami, pa ga morebiti ne bom videl nikdar več —.«

»Z menoj pa je prav tako!« je pridjal Droll. »Prav rad bi šel z vami —. Za plačilo mi vobče ni, nisem odvisen od takih dohodkov. In tudi mene bi zanimali doživljaji.«

Pa tudi jaz ne smem izgubiti izpred oči rdečega cornela.«

Old Firehand je prikimal.

»Verjamem vam, Blenter! Obračunali bi radi s tistim lopovom —. Le opozoril vas bom, da si je maščevanje za take zločine pridržala božja pravica! In prepričan sem, da ga bo našla, prej ali slej, in tudi brez vas!«

Zresnil se je, pa pogledal Drolla.

»Tudi vi imate račune z njim, ki še niso poravnani?«

Droll je pokašljal.

»Hm —! Ni maščevanje —. So drugi razlogi —. Morebiti vam kedaj še tudi to povem.«

Poglavitno je, za njim moram in težko mi je, da ne morem z vami.«

Old Firehandu je šinil po obrazu skrivnostni smehljaj.

»Oba torej sta namenjena za cornelom —. Dobila bi ga rada —. Hm —! Morebiti pa se vama želja izpolni vprav tedaj, če gresta z menoj —.

Naj vama povem! Ko smo odšli z jase spodaj, sem vzel tudi ujetnike s seboj. Pogledal sem si jih in našel med njimi enega, ki je še čisto mlad. Ni mu videti, da bi bil že docela pokvarjen. Nagovoril me je, vzel sem ga na stran in zvedel, da mu ni za trampe, žal mu je, da je šel med nje, le radi brata se jim je pridružil, ki pa je padel v nočnem boju. Prosil me je, naj mu prizanesem, in namignil, da ve marsikaj o cornelovih namenih, ter dejal, da bi mi jih izdal, če bi usmiljen ravnal z njim.

Dalje sledi.